

DZIWOCZYĆ (1) *vb impf*

3 sg m *praet* dziwoczył.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Postępować jak dzikus, zachowywać się niewłaściwie, jak szalony: Dżiwifz ten dżiwoczył, nie darmo go tak zwano: bo y świecę zgásił, y płem drugiego pończwał. SarnStat 1267.

KCh